

Støvler, aabenbarede den en hos saadanne Folk usædvanlig aarvaagen Sans for den ydre Anstand. Ogsaa hans Holdning og Maaden, hvorpaa han nu og da i Talens Løb nippede til en langskaffet Kulpibe med tykt Rav-Mundstykke, røbede den selvbevidste Verdensmand.

Ved Siden af ham stod Fløjdøren aaben ind til Dagligstuen, et stort, herskabeligt udstyret Rum, hvor Husets Datter, en rød-blond Dame, sad og syede ved en højstammet Lampe med søgrøn Silkeskærm. Alt var stille rundt om. Det var, som om al Lyd var druknet i Snehavet derudenfor. Foruden Provstens Bas hørttes kun Kakkelovnsildens Buldren og den ensformige Eftersnakken af en Papegøje, der sad i et Bur inde hos Frøkenen i Dagligstuen.

Den unge fremmede var Provstens nye Kapellan, hvis Ankomst man ikke alene i Præstegaarden men overalt i Sognet havde ventet i største Spænding. I flere Timer, lige siden man rejste sig fra Middagsbordet, havde de to gejstlige Herrer siddet derinde i Studereværelset og drøftet allehaande Ting, deres fælles, ansvarsfulde Gerning vedrørende. Det var saa godt som udelukkende Provsten, der førte Ordet. Kapellanen var en endnu ganske ung Mand paa seks og tyve Aar, og det var ikke mere end faa Dage, siden han af Bispen havde modtaget den højtidelige Indvielse til sin Sjælehyrdegerning. Han følte sig øjensynligt ogsaa endnu lidt trykket af sin ny Værdighed. Hver Gang Provsten henvendte sig til ham under Tiltaleformen „Hr. Pastor“, blev han rød i Kinderne og saae forlegent ned paa sin Støvlesnude.

Provst Tønnesen havde begyndt sit fire Timer lange Foredrag i en besindig, belærende Tone, hvori han lidt unødigt dvælede ved Ordene, som om han i Stilhed selv nød sin smukke Stemmes dybe Malmklang og sine Sætningers Formfuldendthed. Det faldt ikke ofte i hans Lod at have en saa forstaaende Tilhører, og han modstod derfor ikke Fristelsen til at give sin Vel-